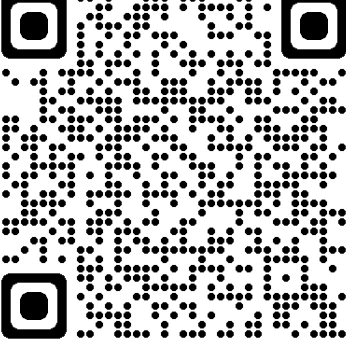

ಕೆರೆಯ ನೀರು ಕೆಂಪಗೆ

Dr. N. KANIKKARAJU

Assistant professor,

Department of Tamil,

Madras Christian College (Autonomous),

East Tambaram,

Chennai-600059.

kanikkai76@mcc.edu.in

kanikkaraju@gmail.com

Mob: 9500063395.

Dr. MUNIRAJA A.

Assit. Professor (Temp)

Department of Languages (Kannada)

Madras Christian College (Autonomous),

East Tambaram,

Chennai-600059.

Mob: 8317591423.

ಪೀಠಿಕೆ:

ಜಗತ್ತು ರಸವತ್ತಾದುದು. ಪ್ರೇಮ ಅನುಪಮವಾದುದು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ನುಡಿಯು ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ತಮಿಳಿಗೆ ಮೊದಲ ಸ್ಥಾನವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ವಾಡಿಕೆ. ಕಾರಣ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಲಿಖಿತವಾಗಿ ಲಭ್ಯವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಸಂಗಂ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ ದ್ರಾವಿಡದ ಇತರ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲವೆ? ಎಂಬುದು ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಪರ-ವಿರೋಧ ಉತ್ತರಗಳು ಲಭಿಸುತ್ತವೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಸ್ತುತಕ್ಕೆ ಲಿಖಿತ ಆಧಾರಗಳಿಂದ ತಮಿಳು ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಸಂಗಂ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಲಭಿಸುವ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅನೇಕ ಭಾಗಗಳಾಗಿ ವಿಭಾಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿಯ ವರ್ಣನೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು, ಗಂಡುಹೆಣ್ಣಿನ ಖಾಸಗಿ ವಿಷಯಗಳವರೆಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತದೆ. ಈ ಹಲವಾರು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ 'ಅಗಂ' ಎಂದರೆ ಆಂತರಿಕ ವಿಷಯ ಎಂಬುದೂ ಒಂದು ವಿಭಾಗ. ಈ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ತಮಿಳಿನಂತೆಯೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಇಂತಹ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿಯಿದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಲಿಖಿತ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಜನರ ನಾಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ಲಾಸ್ಯವಾಡುತ್ತ ಜಾನಪದವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆ. ಇಂದಿಗೂ ಕೆಲವು ವಿಶಿಷ್ಟ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲ್ಪಡುವ ಈ ಜಾನಪದದ ವಿವಿಧ ಬಗೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರಗಳು ತಮಿಳಿನ ಸಂಗಂ ಕಾಲದ ಸಾಹಿತ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಸಾಮ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೊಂದುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಅದಾವ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸಾಹಿತ್ಯ ಲಿಖಿತ ರೂಪ ಪಡೆಯಲಿಲ್ಲವೋ ಅಥವಾ ಪಡೆದಿದ್ದರೂ ಅದು ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯದು ಅಥವಾ ಇಂತಹ ಸಾಹಿತ್ಯ ಗ್ರಂಥಕರ್ತರ ಮನಸೆಳೆಯಲಿಲ್ಲವೋ ಅದೂ ತಿಳಿಯದು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅದು ಗ್ರಾಂಥಿಕ ನುಡಿಯ ಬದಲಾಗಿ ಆಡುನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಲಭಿಸುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಹಲವು ದಶಕಗಳಿಂದೀಚೆಗೆ ಈ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಜಾನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಎನ್ನುವ ತಲೆಬರಹದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ಕಾರ್ಯ ಭರದಿಂದ ಸಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ವಿಷಯ ನಿರೂಪಣೆ

ಸರಿಸುಮಾರು ಒಂದೇ ಕಾಲಘಟ್ಟದ ನುಡಿಗಳು ತಮ್ಮ ವಾರಿಗಳ ನುಡಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೊಳುಕೊಡುಗೆಯ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಇದು ಆಯಾ ನುಡಿಗಳ ಜೀವಂತಿಕೆಯ ಲಕ್ಷಣವೂ ಹೌದು. ನುಡಿಗಳೊಂದಾಗಿ ಬೆರೆಯುವಲ್ಲಿ ಭೌಗೋಳಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯೂ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆಯೂ, ಒಂದೇ ಕುಟುಂಬದ ನುಡಿ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನೂ ಹೊಂದಿರುವ ತಮಿಳು-ಕನ್ನಡಗಳು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಸಾಮ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ತಮಿಳು ಜನರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಜನರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೂಲದೊಂದಿಗೆ ಸಮೀಕನ ಹೊಂದುತ್ತದೆ. ಒಂದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದರ

ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನು ನಾವು ಕಾಣಬಹುದು. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡೂ ನುಡಿಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಗಂಡು-ಹೆಣ್ಣಿನ ಪ್ರಣಯ, ಸಮಾಗಮ, ವಿರಹ ಮುಂತಾದ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಸಾಮ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಗುಣಕಡಲ್ ಮುಗಂದು ಕುಡಕ್‌ಕೇರು ಇರುಳಿ
ಮಣ್ಣತೀಣಿ ಇಗಾಲಂ ವಿಳಂಗಕ್ ಕಮ್ಮಿಯರ್
ಚೆಂಬು ಚೊರಿ ಪಾನ್ಯೆಯಿನ್ ಮಿನ್ನಿಎವ್ ವಾಯುಂ
ತನ್‌ತೊಟಿಲ್ ವಾಯ್ತು ಇನ್‌ಕುರಲ್ ಎಟಿಲಿ
ತೆನ್‌ಪುಲ ಮರುಂಗಿಱ್ ಚೆನ್‌ಱುಱುಂಗು
ನೆಂಬಂ ಅವರ್‌ವಯಿನ್ ಚೆನ್ನನ ಈಂಡೊಟೆಂದು
ಉಂಡಲ್ ಅಳಿತ್ತೆನ್ ಉಡಂಬೆ ವಿಱ್ಪುಪೋರ್
ವೆಂಜಿನ ವೆಂದನ್ ಪಗೈಯಲೈಕ್ ಕಲಂಗಿ
ವಾಱ್‌ವೋರ್ ಪೋಗಿಯ ಪೇರೂರ್
ಪಾಱ್‌ಕಾತ್ ತಿರುಂದ ತನಿಮಗನ್ ಪೋನೇ¹

– ತನಿಮಗನಾರ್

ಇಲ್ಲಿ ನಲ್ಲನು ಅಗಲಿ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಈ ವಿರಹದ ಬೇಗೆಯು ಆಕೆಯನ್ನು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಸುಟ್ಟು ಹಾಕಿದೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ಆಕೆಯ ಶರೀರವು ಬಹಳ ಕೃಶಗೊಂಡಿದೆ. ಅದನ್ನು ಆಕೆಯು ವಿವರಿಸುವ ಪರಿ ಅಮೋಘವಾದುದಾಗಿದೆ. ಶತ್ರುರಾಜರ ಆಕ್ರಮಣದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಊರಿನ ಜನರಲ್ಲರೂ ಹೊರಟುಹೋಗಿ ಕೇವಲ ಆ ಊರಿನ ಕಾವಲುಗಾರನು ಉಳಿದಿರುವಂತೆ ಬರಿಯ ಆಹಾರದಿಂದ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಶರೀರ ಇಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಸಕಲ ಪ್ರಾಣವೂ ಆತನಿರುವೆಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸುತ್ತುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಈಕೆಯು ಹಲುಬುವ ಚಿತ್ರಣವು ಇಲ್ಲಿ ಸೂರೆಗೊಂಡಿದೆ. ತಮಿಳಿನ ಈ ಪದ್ಯಕ್ಕೆ ಸಮೀಪವಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದದಲ್ಲಿಯೂ ಅನೇಕ ಪದ್ಯಗಳಿದ್ದು ನಾವು ಒಂದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಚಳಿಜ್ವರ ಬಿಟ್ಟಾವು, ಒಳಜ್ವರ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ
ಮಂಟಪದ ಜಾಜಿ ಮನೆಯವನೆ! ಸರದಾರ
ಮಂತ್ರಿಸಿ ಹೋಗೋ ತಲೆನೋವೆ²||

ಇಲ್ಲಿ ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಡುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ವಿರಹದ ಬೇಗೆಯು ಹೆಣ್ಣನ್ನು ತ್ರಾಸಗೊಳಿಸಿದೆ. ಔಷದೋಪಚಾರಗಳಿಂದ ಶಾರೀರಿಕವಾಗಿ ತುಸು ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಆಕೆಯ ಮನದಾಳದ ಅಗಲಿಕೆಯ ತಾಪದ ನೋವಿಗೆ ಮದ್ದು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ತನ್ನ ನಲ್ಲನಿಂದ ಮಾತ್ರ ತೊಲಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ತನಗೆ ಹತ್ತಿರುವ ತಲೆನೋವಿಗೆ ತನ್ನ ನಲ್ಲನು ಮಂತ್ರ ಹಾಕಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಅದು ಶಮನವಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಆಕೆಯ ಸಾಂಕೇತಿಕ ನುಡಿಯು ಅವನನ್ನು ಬೆರೆಯುವ ಕಾತುರವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಎರಡೂ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ತನ್ನ ಪ್ರಿಯಕರನಿಗಾಗಿ ಹಾತೊರೆಯುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಎರಡೂ ನುಡಿಗಳು ಒಂದೇ ಭಾವನೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿರುವ ಪರಿಯು ಹೆಚ್ಚೂ ಕಡಿಮೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿದೆ. ಉಪಮೆ, ರೂಪಕಗಳು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾದರೂ ಎರಡೂ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಸೂಸುತ್ತಿರುವ ವಿಷಯ ವಸ್ತುವು ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ.

ಇವಳೇ, ಕಾನಲ್ ನಣ್ಣೆಯ ಕಾಮರ್ ಸಿಱಕುಡಿ
ನೀಲ್‌ನಿಱಪ್ ಪೆರುಜಕಡಲ್ ಕಲಜಗ ಉಳ್‌ಪುಕ್ಕು
ಮೀನೆಟಿ ಪರದವರ್ ಮಗಳೇ ನೀಯೇ,

1. ನಣ್ಣೆಯ, ಅನು: ಪ್ರೊ. ಡಿ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ಪ್ರೊ. ಕೆ. ಮಲರ್‌ವಿಳಿ, ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆಫ್ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ತಮಿಳು, ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ-2021, ಪದ್ಯ ಸಂಖ್ಯೆ- 153, ಪುಟ-395

2. ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದ ಗೀತೆಗಳು, ಡಾ. ಬಿ.ಎಸ್. ಗದ್ದಿಗಿಮಠ, ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಧಾರವಾಡ, ತೃತೀಯ ಮುದ್ರಣ-1986, ಪುಟ-122

ನೆಡಜಗೊಡಿ ನುಡಜಗುಂ ನಿಯಮ ಮೂದೂರ್ಕ್ಕ
ಕಡುನೇರ್ಚು ಚೆಲ್ವನ್ ಕಾದಲ್ ಮಗನೇ
ನಿಣಚ್ಚುಳಾ ಅಱುತ್ತ ಉಣಕ್ಕಲ್ ವೇಣ್ಣಿ
ಇನಪ್ಪುಳ್ ಓಪ್ಪುಂ ಎಮಕ್ಕುನಲನ್ ಎವನೋ
ಪುಲವು ನಾಱುದುಂ ಚೆಲನಿನ್ ಟೇಮೋ
ಪೆರುನೀರ್ ವಿಳೈಯುಳೆಇ ಚಿಱುನಲ್ ವಾಳ್ಕೈ
ನುಮ್ಮೋಡು ಪುರೈವದೋ ಅನೇ
ಎಮ್ಮನೋರಿನ್ ಚೆಮ್ಮಲು ಮುಡೈತ್ತೇ.³

–ಪೆಯರಿಲಿ.

ಇಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬೆಸ್ತರ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಅರಸು ವರ್ಗದ ನಲ್ಲನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕಿರುವ ಅರಸು ಪುತ್ರನಿಗೆ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾ ನಾವು ಬೆಸ್ತರ ಕುಲದವರು ಮೀನಿನ ವಾಸನೆಯ ಕಂಪು ನಮ್ಮ ಮೈಯಿಂದ ಹೊರಸೂಸುತ್ತದೆ. ಮೀನನು, ಮಾಂಸವನ್ನು ಒಣಗಿಸಿ ತಿನ್ನುವ ನಾವು ನಿಮ್ಮಿಂದ ಪಡೆಯಬೇಕಾದ ಸುಖವಾದರೂ ಯಾವುದೆಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಬಹುಶಃ ಇಲ್ಲಿ ಆ ನಲ್ಲನು ಹಲವಾರು ಸಲ ಆಕೆಯನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ವಿವಾಹದ ಪ್ರಸ್ತಾವವನ್ನು ಮುಂದೂಡಿರಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಕೋಪಗೊಂಡ ಹೆಣ್ಣು ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿರಬಹುದು. ಆತನು ಆಕೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಹಣ, ವಸ್ತು, ಒಡವೆಯಿಂದ ತಣಿಸಲೂ ಯತ್ನಿಸಿದಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವಳು 'ಕಡಲನ್ನೇ ಬೆಳೆವ ಗದ್ದೆಯನ್ನಾಗಿ ಪಡೆದಿರುವ ನಮ್ಮ ಬೆಸ್ತರ ಕುಲವು ನಿನ್ನಂತಹ ಶ್ರೀಮಂತರನ್ನೂ ಪಡೆದಿದೆ' ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ಈ ಸಾಂಕೇತಿಕ ತೀಕ್ಷ್ಣತೆಯನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಅವನ ಜಮೀನ್ದಾರಿಕೆಗೆ, ಅರಸುತನಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿರೋಧವಾಗಿ ಭೂಮಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವ ಸಮುದ್ರವನ್ನೇ ಗದ್ದೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅದರಲ್ಲಿ ಮೀನೆಂಬ ಭತ್ತವನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವ ಅವಳ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವು ಅವನ ಎಲ್ಲ ಅಹಂಕಾರಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಭಗ್ನಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಸೀರೆ ಸೆರಗ ಬಿಡೊ

ಸೀರೆ ಸೆರಗ ಬಿಡೋ ನನ್ನಗೆಣೆಯಾ

ಸಾಲೇ ಸೆರಗಬಿಡೊ

ಮಾವನ ಮಗಳೇ ಕೋಗಿಲೆ ದನಿಯೋಳೆ
ತಾವರೆ ಮೊಗ್ಗಿನ ಮೊಲೆಯೋಳ್ ಹುಡುಗಿ-ಸೀರೆ
ತಾವರೆ ಮೊಗ್ಗಿನ ಮೊಲೆಯೋಳ್ ಮಾವನ ಮಗಳೆ
ಬಾಯಾರಿ ಬಂದೆ ಕೊಡು ನೀರ್ ಹುಡುಗಿ-ಸೀರೆ
ನೀರ ಕೊಡುವೋಕೆ ನಾನ್ ಯಾರೋ ನೀನ್ಯಾರೋ
ಹೋಗಯ್ಯ ಹರಿಯೊ ಹೊಳೆಯಾಗ್ ಹುಡುಗ-ಸೀರೆ⁴

ಇಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ತಮಿಳಿನ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದಂತೆ ಹೆಣ್ಣು ತನ್ನನ್ನು ಬಯಸಿ ಬಂದ ನಲ್ಲನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಅವಳ ಸೆರಗನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅಂದವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾ ಬಾಯಾರಿ ಬಂದಿರುವೆನು ನೀರು ಕೊಡೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲಿ ನೀರು ಕೇಳುವುದು ಸಾಂಕೇತಿಕವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವ ಒಂದು ಕ್ರಿಯೆ. ಹೆಣ್ಣನ್ನು ತನ್ನ ಆಸೆ ಈಡೇರಿಸುವಂತೆ ಪುರುಷನು ಕೇಳುವ ಒಂದು ಪರಿಯಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಅವಳು ನೀರನ್ನು ಕೊಡಲು ತನಗೂ-ನಿನಗೂ

3. ನಜೀಣೈ, ಅನು: ಪೊ. ಡಿ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ಪೊ. ಕೆ. ಮಲರ್ವಿಳಿ, ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆಫ್ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ತಮಿಳು, ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ-2021, ಪದ್ಯ ಸಂಖ್ಯೆ-45, ಪುಟ-116 & 117

4. ಗೀತೆಗಳು (ಸಂಪುಟ-1), ಸಂ. ಮತಿಘಟ್ಟ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ಗುರುಮೂರ್ತಿ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬೆಂಗಳೂರು, ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣ-1975, ಪದ್ಯ ಸಂಖ್ಯೆ-1&2, ಪುಟ-147

ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲೆಂದು ಹರಿವ ಜಲಧಿಗೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಹೇಳುವುದು ಸೂಚ್ಯವಾಗಿ ವೇಶ್ಯೆಯ ಮನೆಯ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರುವುದೆಂದು ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಆತ ಮುಂದುವರಿದು ಆಕೆಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಹರಿಯೊ ನೀರ್ ಹಚ್ಚಗೆ ಕೆರೆಯ ನೀರ್ ಕೆಂಪಗೆ
ಬಾವಿಯ ನೀರು ಬಗೆಬಗೆಯು ||ಕೋಲ||
ಬಾವಿಯ ನೀರು ಬಗೆಬಗೆಯು| ಮಾವನ ಮಗಳೆ
ನೀ ಕೊಟ್ಟ ನೀರು ಬಲುರುಚಿಯು ||ಕೋಲ||⁵

ಇಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಸಂಕೇತವಾಗಿ ಬಳಸಿದರೆ, ಬಾವಿಯ ನೀರನ್ನು ಕನ್ನೆ ಹೆಣ್ಣಿಗೂ, ಕೆರೆಯ ನೀರನ್ನು ಹೆಂಡತಿಗೂ, ಹರಿಯುವ ನೀರನ್ನು ಸೂಳೆಯರಿಗೂ ಸಾಂಕೇತಿಕವಾಗಿ ಬಳಸುವ ಪರಿಯು ಜಾನಪದದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ.⁶ ಹೆಣ್ಣು ಆತನಿಗೆ ಹರಿಯುವ ನೀರಿಗೆ ಹೋಗಿದಾಗ ಆತ ಉತ್ತರಿಸುವ ಈ ಮಾರ್ಮಿಕತೆಯು ಆತನಿಗೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಅನುರಾಗವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ನೀ ಕೊಟ್ಟ ನೀರು ಬಲುರುಚಿಯು ಎನ್ನುತ್ತಿರುವುದು ಈ ಹಿಂದೆ ಇವರಿಬ್ಬರ ಭೇಟಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಂತಿದೆ. ಆದರೂ ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಿ ಆಕೆಯು ಈತನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದ ಈ ಎರಡೂ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡಿನ ನಡುವಿನ 'ವಿರಹ'ದ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ ಹಾಗೂ ಎರಡೂ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಪ್ರಸ್ತಾಪವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿರುವುದೂ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ನೆಡುನಾ ವೊಣ್‌ಮಣಿ ಕಡಿಮನೈ ಇರಟ್ಟಕ್
ಕುರೈಯಲೈಪ್ ಪೋಗಿಯ ವಿರವುಮಣಿ ಪನ್ನರ್
ಪೆರುಂಬಾಣ್ ಕಾವಲ್ ಪೂಣ್‌ಡೆನ ಒರುಚಾರ್ತ್
ತಿರುಂದಿಟ್ಟಿ ಮಗಳಿರ್ ವಿರಿಚ್ಚಿ ನಿಱ್‌ಪ
ವೆಳಿಯುಱ ವಿರಿನ್ದ ಅಱುವೈ ಮೆಲ್ಲಿಣೈಪ್
ಪುನಿಱುನಾಱು ಚಿವಿಲಿಯೊಡು ಪುದಲ್‌ವನ್ ತುಳಾಜ
ಐಯವಿ ಯಣೆನ್ದ ನೆಯ್ಯಾಟ್ ಟೀರಣೆಪ್
ಪಸುನೆಯ್ ಕೂರ್ನ್ದ ಮೆನ್‌ಮೈ ಯಾಕ್ಕೈಚ್
ಚೀರ್‌ಕೆಮಿ ಮಡನ್‌ದೈ ಈರಿಮೈ ಪೊರುನ್ದ
ನಳ್ಳೆನ್ ಕಜಗುಱ್ ಕಳ್‌ವನ್ ಪೋಲ
ಅಗನ್‌ತುಟ್ಟಿ ಯೂರನುಂ ವನ್ನನಲ್
ಸಿರನ್ನೋನ್ ಪೆಯರನ್ ಪಿಱನ್ನಮಾಟೀ⁷

- ಕೋಣಾನೆಡುಂಕೋಟ್ಟನಾರ್

ಈ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ವೇಶ್ಯೆಯ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿದ್ದ ಪುರುಷನು ಮರಳಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬರುವ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿ ತುಂಬು ಗರ್ಭಿಣಿಯರಾದಾಗ, ಬಾಣಂತನಕ್ಕಾಗಿ ತವರಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಪುರುಷರಿಗೆ ವೇಶ್ಯೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುವ ಹವ್ಯಾಸವಿರುವುದು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕಡೆ ಕಾಣಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಡು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಒಡವೆ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಆಕೆಗೆ ಧಾರೆಯೆರೆಯುವುದು, ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಮರೆತು ಅವಳಲ್ಲಿಯೇ ಒಡನಾಡಿಯಾಗಿ ಜೀವಿಸುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಆಸ್ತಿಯೆಲ್ಲ ಕಳೆದ ಬಳಿಕ

⁵. ಈ ಪದ್ಯಭಾಗವು 'ಗೀತೆಗಳು' ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯ ರೀತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ನಾನು ತುಮಕೂರು ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಇದನ್ನು ಕೋಲಾಟ ಪದವೆಂದು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಇದೇ 'ಪತ್ಯ'ವು ಸಮಂಜಸವೆಂದು ಇದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದ್ದೇನೆ.

⁶. ಈ ರೀತಿಯಾದ ಸಾಂಕೇತಿಕತೆಯ ಉಲ್ಲೇಖವನ್ನು ಮತಿಘಟ್ಟ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯವರ 'ಗೀತೆಗಳು' ಪುಸ್ತಕದ ಮುನ್ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ.

⁷. ನಜ್ಜಿಣೈ, ಅನು: ಪೊ. ಡಿ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ಪೊ. ಕೆ. ಮಲರ್‌ವಿಳಿ, ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆಫ್ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ತಮಿಳು, ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ-2021, ಪದ್ಯ ಸಂಖ್ಯೆ-40, ಪುಟ-134

ಅಥವಾ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ, ಸಂಸಾರದ ನೆನಪಾಗಿ ತನ್ನ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾದ ನಂತರ ಗಂಡು ಮರಳಿ ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಸೇರುವುದುಂಟು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿ ಹಲವಾರು ಕಷ್ಟಕಾರ್ಪಣ್ಯಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವುದನ್ನೂ, ಗಂಡನಿಗೆ ಆ ವೇಶ್ಯೆಯಿಂದ ತಕ್ಕ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯಾಗುವುದನ್ನೂ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವೇಶ್ಯೆಯ ಬಳಿ ಸೇರಿದ್ದ ಪುರುಷನಿಗೆ ಹೇಗೋ ತನ್ನ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾಗಿ ತನಗೆ ಹುಟ್ಟಿರುವ ಮಗನನ್ನು ನೋಡುವ ನೆಪದಿಂದ ನಡುರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ತನ್ನ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಇದನ್ನು ಸಹಿಸದ ವಾರಾಂಗನೆಯು ಅವನ ನೆರೆಹೊರೆಯವರಿಗೆ ತನ್ನ ಕಂದನನ್ನು ನೋಡುವ ನೆಪದಿಂದ ಕಳ್ಳನಂತೆ ಹೊತ್ತಲ್ಲದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ಭೇಡಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವನ ಪ್ರಿಯತಮೆಯಿಂದಲೇ ಆ ಪುರುಷನು ಈ ರೀತಿಯ ಅವಮಾನಕ್ಕೊಳಗಾಗುವುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ.

ಸೂಳೆಗೆ ಹೋದವ ಏನಾದ ಎಂತಾದ
ಕಾಡುನಾಯಾದ, ಕಪಿಯಾದ! ಮರುದಿನಕೆ
ಸೂಳೆ ಕಾಲಿಗೆ ಕೆರವಾದಾ⁸

ವೇಶ್ಯೆಯ ಸಂಗದಿಂದ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ದೈಹಿಕ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದರೂ ಕೊನೆಗೆ ಇಡೀ ಬದುಕು ಅನ್ಯಾಯದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಜಾನಪದರು ಅನುಭವದ ಮೂಲಕ ಸಾರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಪರಿಮಳದರಸರು ಪರನಾರಿಗೋದರ
ಮನೆಮಡದಿ ಬಾಯು ಬಿಡಬ್ಯಾಡ! ತಾವ್ತಮ್ಮ
ಮನಹೇಸಿ ಮನಿಗೆ ಬರತಾರ⁹||

ವೇಶ್ಯೆಯಿಂದಲೇ ಅವಮಾನಕ್ಕೊಳಗಾಗುವ ಗಂಡು ಬರಿಗೈಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ತಮಿಳಿನ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಟಪುರುಷನು ವೇಶ್ಯೆಯಿಂದ ಅವಮಾನಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ಕಳ್ಳನಂತೆ ಮನೆಗೆ ಬರುವ ಚಿತ್ರಣ ಕಂಡರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವನು ಸೂಳೆ ಕಾಲಿಗೆ ಕೆರವಾಗುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಸೂಚ್ಯವಾಗಿ ಅವನ ವಿನಾಶವನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಅವನು ಕೊನೆಗೊಂದು ದಿನ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದೇ ಬರುವನೆಂಬ ಭರವಸೆಯನ್ನೂ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎರಡೂ ನುಡಿಗಳ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿನ ಭಾವವೂ ಒಂದೇ ಆಗಿರುವುದನ್ನೂ ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಉಪಸಂಹಾರ

ಮನುಷ್ಯ ಭಾವನೆಗಳು ದೇಶ-ಕಾಲಗಳಿಗೆ ಅತೀತವಾದವುಗಳು. ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಸಂಗಂ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಜನರ ಭಾವನೆಗಳಿಗೂ ಕನ್ನಡದ ಜನಪದರ ಭಾವನೆಗಳಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ, ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಮನದಾಳವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಧರ್ಮವಾಗಲೀ, ಜಾತಿಯಾಗಲೀ, ಕಾಲಘಟ್ಟವಾಗಲೀ ಏನೂ ಅಡ್ಡಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ತಾಯಂದಿರೂ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವ ಪರಿಯಾಗಲೀ, ಪ್ರತೀ ಪ್ರಿಯತಮ-ಪ್ರಿಯತಮೆಯರು ತಮ್ಮ ಸಂಗಾತಿಗಳು ತಮಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿರಬೇಕೆಂಬ ಉತ್ಕಟ ಬಯಕೆಯಾಗಲಿ, ವೇಶ್ಯೆಯರು ಮತ್ತು ಹೆಂಡತಿಯರ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧ-ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಲಿ ಯಾವುದೂ ತನ್ನ ರೂಪವನ್ನು ಬದಲಿಸಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ನುಡಿಯ ಅಡ್ಡಗೋಡೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಕಾಲದ-ಪರಿಮಿತಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಕನ್ನಡದ್ದೇ ನುಡಿಯ ದ್ರಾವಿಡ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿದ ತಮಿಳು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಹಲವಾರು ಹೋಲಿಕೆಯ ಜನರ ಜೀವನ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಈ ಮೂಲಕ ನಾವು ಅರಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ. ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷದ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಹರಿದುಬಂದಿರುವ ಈ ಬಂಧವು ಮನುಷ್ಯರ ಸಹಜ ಗುಣಗಳನ್ನು ಬಿಂಬಿಸುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಭೌಗೋಳಿಕವಾಗಿಯೂ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ನಾವುಗಳು ಯಾವುದೋ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದೇವೆಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಅರಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ.

⁸. ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದ ಗೀತೆಗಳು, ಡಾ. ಬಿ.ಎಸ್. ಗದ್ದಿಗಿಮಠ, ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಧಾರವಾಡ, ತೃತೀಯ ಮುದ್ರಣ-1986, ಪುಟ-134

⁹. ಅದೇ, ಪುಟ-135

AKSHARASURYA

Peer-Reviewed, Multi Lingual E-Journal

Volume – 02, Issue – 01, January 2023.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು

1. ನಡೆವಣಿಗೆ : ಅನು: ಪ್ರೊ. ಡಿ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ಡಾ. ಕೆ. ಮಲರ್‌ವಿಳಿ, ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆಫ್ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ತಮಿಳು, ಚೆನ್ನೈ, ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ-2021,
2. ಗೀತೆಗಳು (ಸಂಪುಟ-1) : ಸಂ. ಮತಿಘಟ್ಟ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ಗುರುಮೂರ್ತಿ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬೆಂಗಳೂರು, ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣ, 1975
3. ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದ ಗೀತೆಗಳು : ಡಾ. ಬಿ.ಎಸ್. ಗದ್ದಿಗಿಮಠ, ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಧಾರವಾಡ, ಮೂರನೇ ಮುದ್ರಣ-1986
4. ಜಾನಪದ ಮಾರ್ಗ : ಎಂ.ಎಂ. ಕಲಬುರ್ಗಿ, ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್ ಅಂಡ್ ಪಬ್ಲಿಷಿಂಗ್ ಹೌಸ್, ಮೈಸೂರು, ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣ-1995
5. ಅಗನಾನೂಜು : ಅನು: ಡಾ. ಕೆ. ವಿಜಯಾ ಕುಲಕರ್ಣಿ, ಪ್ರೊ. ಎನ್. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆಫ್ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ತಮಿಳು, ಚೆನ್ನೈ, ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ-2021.